

ADVERTIMENT

El contingut d'aquesta novel·la és ficció, si bé no s'hi podria aplicar aquella típica sentència que «qualsevol semblança amb la realitat és pura coincidència», perquè s'ementen molts noms, dades, dates i fets reals barrejats amb els purament inventats. En cap cas no s'ha pretès ofendre o calumniar cap dels personatges reals ni dels ficticis. Els lectors ja triareu a quina banda de la frontera entre la realitat i la fantasia voleu situar cada detall narrat. I si us cal un ajut, podeu llegir l'annex final.

CAPÍTOL 1

La primera frase d'una història és molt important. És el primer contacte que tens amb l'obra i, segons com, pot ser l'últim. En el meu cas, o, més ben dit, pel que fa a mi, en relació amb el que us vull explicar, aquesta primera frase, el primer concepte, podria haver estat «Arxiu secret a les teves mans». Sovint passa que alguns arxius, d'aquells que duen per totes bandes imprès TOP SECRET a cop de tampó sucat en tinta vermella, es perden en la foscor dels temps... i dels magatzems. El *meu* arxiu secret feia cinquanta-nou anys que estava oblidat i arraconat. El vaig localitzar l'agost del 2001 d'una manera gairebé fortuïta.

He rellegit el paràgraf anterior i he tret alguna conclusió, com ara que, si pretenc explicar-vos una història plena de personatges, invents, viatges i aventures, haig d'anar més per feina; també que si no us dic qui sóc jo, no podreu situar prou bé la trama, perquè el punt de vista és diferent si sóc un nen amb ulleres, una noia *sexy*, un forçut del circ o, fins i tot, un gos feixuc i bavós.

Us confessaré que és el primer cop que provo d'escriure una història. No sóc escriptor, o sí, però d'informes, perquè sóc investigador. No, no us imagineu un investigador privat amb barret de feltre, revòlver i cigarreta als llavis; sóc, o em

considero, un investigador científic de processos de recerca de tecnologia avançada. Ara no m'hi dedico tant com voldria, a fer de científic, però precisament l'any 2001 estava seguint unes pistes per a la tesi doctoral sobre invents relacionats amb la matèria i sistemes de transgressió quan vaig localitzar l'arxiu de què us parlo. Tot i això, ja us avanço que la meua participació en la història no és gaire important, no us espereu un heroi valent i intrèpid que reparteix mastegots als dolents i petons a les noies. De fet, els herois valents i intrèpids no solen escriure les seves històries, sempre hi ha algú que les hi escriu, suposo que és perquè tenen massa feina salvant qui toqui. Amb això no vull dir que els herois valents i intrèpids siguin burros i no sàpiguen escriure mínimament. No ho sé, tot plegat, perquè no n'he conegut mai cap, d'heroi. De noia valenta i intrèpida, sí... però això ja arribarà.

Ah, em dic Nuno Peixoto. Sóc portuguès, amb un marcat accent català per part de mare, la senyora Ribes. Quan va començar aquesta història, l'any 2001, tenia vint-i-cinc anys.

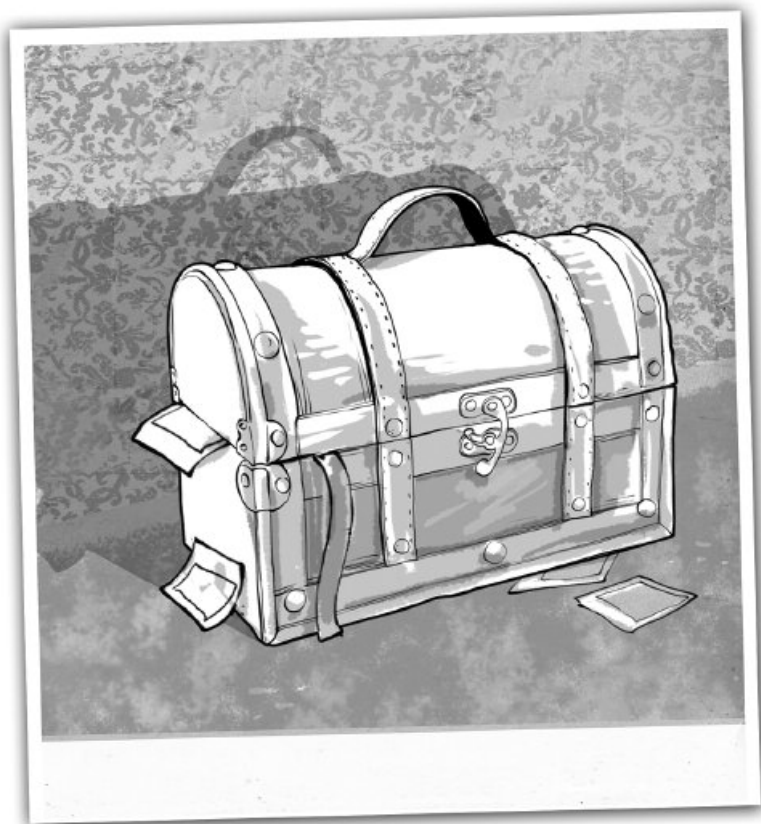
CAPÍTOL 2

El petit bagul, el del secret amb cinquanta-nou anys de solatge, el que vaig trobar en un magatzem humit del port de Funchal, a l'illa de Madeira, contenia una agenda amb tot de notes, fórmules, llistes i gargots, que volien ser plànols i esquemes, i una sèrie de bobines de cinta de magnetòfon. Concretament, disset bobines, cadascuna dins la seva llauna (sort d'això, perquè si no estarien més malmeses del que ho estaven); onze duïen unes etiquetes blanques enganxades a la tapa, on hi havia escrites unes dates, i sis més, en comptes d'etiqueta, duïen pintat un nombre, de l'1 al 6.

Abans de detallar-vos què hi havia escrit a l'agenda i si vaig aconseguir esbrinar el contingut de les cintes, us explicaré tan resumit com pugui els motius que em van dur fins allà on era.

Jo sempre he sigut un apassionat de la ciència i, especialment, de les tecnologies avançades aplicades. Per dir-ho fàcil, m'agrada investigar energies alternatives, sistemes de comunicació cada cop més sofisticats, processadors construïts amb uns materials conductors en constant evolució que augmenten la velocitat de procés fins a límits impensables... Però, sobretot, m'entusiasmen els invents *paracientífics* que tenen arrels molt fondes, com ara les

fórmules d'alquímia amb les quals es pretenia convertir el plom en or, els beuratges que en comptes de fer passar un mal de panxa o millorar una lumbàlgia prometien l'amor, la riquesa o la vida eterna, els ginys estrambòtics que havien de permetre a l'home volar, passar tant de temps com volgués sota l'aigua, córrer com, com... com un processador informàtic!

L'agost del 2001 ja feia tres o quatre mesos que seguia la pista d'uns rumors publicats a la premsa de seixanta anys enrere, o sigui el 1941 i el 1942. Eren pocs i molt discrets, sense foto ni res, i estaven mig amagats entre notícies sobre la Segona Guerra Mundial, i també entre resultats esportius, cròniques de casaments de fills de rics i declaracions polítiques tan pomposes com buides. En total vaig localitzar cinc articles en què es parlava d'uns experiments que tenien lloc a Madeira. Les fonts no semblaven gaire autoritzades, sobretot perquè els diaris que se'n feien ressò eren generalistes, poc importants en l'àmbit internacional i gens en el científic. I perquè ja en aquells anys, tot i que molt més en els posteriors, les llegendes sobre el poder dels nazis en tota mena de plans malèfics o utòpics eren molt habituals: des d'afirmar que tenien una colònia de soldats a la Lluna construint naus per envair la Terra quan la població menys s'ho esperés, fins a dir que buscaven el Sant Greal al monestir de Montserrat; també que es feien assessorar per mitjans o que, i això sí que és tristament cert, utilitzaven els presoners per posar en pràctica experiments cruels amb la investigació mèdica com a excusa...

Però en l'època de què us parlo els rumors només eren científics, tot i que estaven relacionats, això sí, amb armament secret que s'utilitzaria durant la guerra, la Segona Guerra Mundial, que havia començat el 1939 i duraria fins al 1945. Entre totes aquestes notícies, en molts casos filtrades pels mateixos nazis per mostrar com aquell qui res el seu abassegador potencial bèl·lic, n'hi havia una que no

estava relacionada amb ells, o no directament: parlava d'un laboratori que treballava en un invent denominat «líquid transmatèric». Com que, per la poca informació que donava la nota (i, en canvi, tot el que suposava, intuïa o directament inventava el redactor, un tal Amelio Sousa), tot plegat estava basat en unes fórmules alquímiques, el meu nas es va excitar amb la flaire d'una succulenta investigació.

Després d'aquella recerca pacient, a hores mortes, per aconseguir els cinc únics textos relacionats amb el misteriós líquid, vaig arribar al final d'una de les etapes del recorregut que ja estava seguint sense ser-ne del tot conscient. El següent pas era viatjar a Madeira i fer una investigació sobre el terreny. Primer de tot, volia localitzar Amelio Sousa, que era l'únic que havia signat dues de les notícies, les del *Diário de Notícias da Madeira*. Les altres tres eren anònimes: dues al diari *Jornal Folha de Santa Clara*, de Coïmbra, i la tercera l'havia llegit en una mena de revista que es va publicar durant pocs mesos i que es deia *Utopicus Modernus*, sense adreça coneguda, tot i que probablement era impresa a Lisboa, segons les dades d'una impremta que apareixien en un racó. En dues de les notes es comentava la visita oficial a l'illa de Madeira d'una delegació de l'Aràbia Saudita, coincidint amb la presència d'uns petits submarins ancorats al port. Potser no tenien cap relació amb el laboratori, però caldria investigar-ho.

La veritat, i ho poso per escrit perquè no em prengueu per un il·lús, és que no tenia gaires esperances d'aconseguir

cap resultat positiu. Com que en aquell moment, però, em quedaven unes quantes setmanes de vacances abans de tornar a la feina de professor associat i una cosina meva, que es diu Rosalina i treballa en una agència de viatges, m'havia aconseguit una oferta immillorable de vol d'anada i tornada Lisboa-Funchal, amb allotjament a mitja pensió, doncs me'n vaig anar cap a Madeira.

El dotzè dia va arribar a les costes dels Estats Units. Havia de prendre precaucions si no volia que el confonguessin amb un submarí amb intencions bèl·liques. Cal dir que cap dels submarins no duia banderes, escuts ni emblemes. Sovint, però, el fet de no identificar el que se'ns acostava encara ens fa estar més alerta.

A prop de Nova York, un fort corrent el va xuclar cap al riu Hudson i, abans que se n'adonés, Heini estava aturat a l'estació de metro de Bowery Street, a l'andana, envoltat de gent, d'usuaris del transport públic que no li feien gaire cas. A Nova York, poques coses sorprenen els ciutadans, i encara menys si surten de les profunditats inhòspites del metro. Bé, aquesta manera de ser i de reaccionar ja es va encarregar de trencar-la el fill de Rashíd, tal com us he explicat. Ara s'han tornat una mica paranoics amb les agressions externes.

